

Κι ἔτρωγες κοκορετσάδες,
καὶ σ' ἐδρόνιζαν γλατσάδες,
κι ἔβλεπες νὰ τρέχουν κοῦφοι
καὶ καμπόσοι τῶν ἐν τέλει,
καὶ νὰ πίνουν μονορούφι
ρετσίνατο κοκκινέλι.

Ἦλθανε καὶ σεβαστοὶ
Κόμητες ἀπὸ τὴν Πλάκα,
καὶ μ' ἐκείνους Γαλλιστὶ
κουβεντιάζαμε, θρὲ δλάκα,
γὰ τὴν σύγχρονη μαλάκα.

Βιβλὰ φράνης... τί πανηγύρι!..
μ' ἕνα νέκταρος ποτήρι
ἄσημονοσες ἐκεῖ πέρα,
Φασουλή κρυσσοπατέρα,
καὶ τοῦ Μπερτγολδ τὰς προτάσεις
καὶ ψεκτὰς κι ἀφύγους στάσεις.

Εἰς τὴν ἀνθρώπιν κοιλίδα
βλέπων σφριγγήλῃν Ἑλλάδα
Ἀνορθώσεως μεγάλῃς,
ἄχταροῦσες νὰ τὴν ψάλῃς
τοῦ Πηγάσου τὰ καπούλια
μὲ Τσιγγάνους καὶ νταούλια.

Ὁ τοῦ Κουβέρνου λυτρωτῆς καταποτιῶν πωλητῆς.

Π.—Ἐν τούτοις, Φασουλή μου, μοῦ φάνη πρὸς τοὺς ἄλλους
κι ὁ καπετὰν Λευτέρης πὺς ἦτανε ντελάλης.

Φ.—Βρὲ τί μου λές;...

Π.—Μὲ τούτα τὰ μάτια μου τὸν εἶδα.

Φ.—Ἀλ' ἤθελα λές, ἡ-μῆπως σουστρίφει καμμιὰ δίδα;

Π.—Σοῦ λέω πὺς κι ἐκεῖνος ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ
ἔπλουσε καταπότια σπουδαῖα τοῦ κειροῦ.

Καὶ πλῆθος ἀγέλατοι
τριγύρῳ στὸν ντελάλῃ
τὸν ἀκούσαν νὰ λῇ
μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη:

Τονωτικὰ πουλῶ,
πάρτε, παρακαλῶ.
Εἶναι μιὰ σκευασία
τοῦ Κρητικοῦ Μεσσία.

Αὐτὰ νὰ τὰ θεωρῆτε
δραστηρία τὰ μάλα...
πάρτε καὶ δὲν δι' ἔρῃτε
σὰν τὰ δικά μου κι ἄλλα.

Σὲ τούτο τὸ παζάρι
κι ἐγὼ τὸ παλλήκκι
κηρύττω διατῶρος μετὰ κηρύκων ἄλλων
τονωτικὰ στὴ φτηνεία καὶ μ' ἐκπεσμένῳ μεγάλῳ.

Πάρτε καταπότια τοῦ καπετὰν Λευτέρῃ,
ἄνδρες, παιδιὰ, καὶ γέροι.
Πάρτε καταπότια τῆς νέας Ἀνορθώσεως
καὶ τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω σοφῆς διοργανώσεως.

Πάρτε καταπότια θαυματουργὰ, σωτήρια
γὰ νέα περισσέματα,
γὰ στόλους, γὰ στρατεύματα,
γὰ νέα Δικαστήρια.

Πάρτε καταπότια σοφίας περισσῆς,
τοῦχουνε καὶ χάσις.

Αὐτὰ τοῦ καθενός,
καθὰ φασὶ κοινῶς,
ἀνάβουν τὰ καντύλια.

Πάρτε, παροῖται,
καὶ ζυπηνητοὶ θά' ῥῃτε
λαγούς μὲ πετρογύλια.

Αὐτὰ τοῦ κράτους εἶναι μοναδικὴ πανάκεια,
κι ὅποιος χωρὶς μουμουῖα
κάνει μ' ἐκεῖνα κοῦρα,
τοῦ φκίνουνται τὰ πλούτη πὺς τρέχουν σὰν ρυκκία.

Σ' ἐκεῖνο τὸ παζάρι
παρῆσαν, βρὲ ζαγάρι,
καὶ μάντιες μερικοὶ,
πρῶτοι στὴν μαντική,
κι ἔλεγαν καὶ σ' ἐμένα
τῆς τύχης τὰ γραμμένα.

Μὰ κι ὁ καπετὰν Λευτέρῃ ἕνας μάντις εἶχε γίνει,
κι ἔκουσαν αὐτοὶ κι ἐκεῖνοι
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ Κάλχα τὰ παρὰ τὴν μαντιῶματα
γὰ σοφῶν νομοσχεδίων τόσα περισσέματα.

Κι εὐμείδης ἐχρηματοῦτοι
σὲ πολλοὺς πὺς ἕνα μόνο
θαυμαστό τοῦ καταπότι
δίνει δύναμι καὶ τόνο
σὲ καθένα πατριότη.

Ἐμπνευσμένους ὁμιλεῖ,
κι ἐγὼ τότε, Φασουλή,
φώναζα στὸν Λευτεράκη:
ἀπὸ ποῦ καὶ πὺς καὶ πόσε;
ἀπ' Ἀθήνας σὲ Λουτσάκι,
Κρητικὸς καὶ τετρακόσις.

Φ.—Κι ὁ Κλέαρχος;

Π.—Κι ἐκεῖνος πολλὰ μὰς εἶπ' εὐγλωττῶς.

Φ.—Ἀλ' ἤθελα, Περικλέτο, ραγὼς πὺς εἶναι πρῶτος;

Π.—Δὲν ἔφαγα καὶ τοῦ ποτέ μου γὰρ νὰ ξέρω.

Φ.—Ἀμὰ λοιπὸν τί ξερεῖς;

Π.—Ὅρα δὴ φάπαις, γέρο.